

Recension från Göteborgs Posten

Till slut lossar hela showen från sina fästen

Paljetter, fjädrar och brinnande manifest. Samt en ledskärm stor som en fotbollsplan. Ola Salo bjuder sannerligen på extra allt i sin show på Rondo. Men det är dansarna som berör mest.

Det här är en recension. Ställningstaganden är recensentens egna.

ANNONS

[Johanna Hagström](#)

00:34 - 25 jan, 2019

Nathalie Akselsen. Elin Lindberg. Phu Nguyen. Vilka är det? undrar ni. Skulle inte det här handla om Ola Salo och hans extravaganta show? Jo, men nu är det så att de här tre unga dansarna är magiska och det är så sällan som just dansarna får utrymme i en recension men nu ska det ske för det är de värda.

Deras dans grundar hela föreställningen och förmedlar allt det där som är kärnan i historien om The Ark: De övermodiga, pretentiösa drömmarna och den obändiga viljan som sprängde pojkrumsväggarna i lilla Rottne en gång i tiden.

LÄS MER: [Ola Salo lovar att maxa showen på Rondo](#)

De dansar inte perfekt, precis i början trillar en av dem när de ska bygga ett litet mänskligt torn, och där och då bygger de en bro till Ola Salos slutord om att vi ska njuta av att vara imperfekta, skita i normerna och ge oss hän.

Innan dess har vi bjudits på en show som är precis så fullspäckad som man kan förvänta sig av Sveriges meste glamshoware. En ledskärm stor som en fotbollsplan! Paljetter! Plattformar som rör sig! Fransar! Högtravande manifest! Ännu mer högtravande manifest!

LÄS MER: [Ola Salo är livrädd för att vara tråkig](#)

Alltihop är snyggt och kompetent uppbyggt, vilket inte är så konstigt när Salo har tagit hjälp av superproffs som Henrik Schyffert (manus) och Edward af Sillén (regi).

Och givetvis sjunger Salo otroligt bra och bandet (som alltså inte är The Ark, de sitter som gäster vid bordet framför mig, vilket känns lite märkligt) är tajt och ösigt.

Ska jag klaga på något så är det väl att de där små humoravbrotten, där Salo ska skoja lite med oss i publiken, inte sitter klockrent. Kanske beror det på den lite svårhanterade premiärpubliken med ängsliga kändisgäster. Men skit i det för då kommer de underbara dansarna in och sprätter loss i *Breaking up with God* och allt lyfter igen.

Där någonstans lossar hela showen från sina fästen och i *Prayer for the weekend* står Ola i någon sorts predikstol högst upp på en flervåningstårta framför kyrkfönster i pulserande regnbågsfärger. Ja ni förstår, man kan bli religiös för mindre. Och då har han fortfarande slutspurten kvar.

"Våga bli vuxen" säger Salo mot slutet och ska jag välja en låt som dröjer sig kvar så är det den sköra stunden i den underskattade ålderskrislåten *Tell me this night is over*. Där och då berättar han något om vad som också rör sig inom medelålders Ola idag, under alla fjädrar och paljetter. Och det känns i hjärtat.

[Johanna Hagström](#)

Reporter

johanna.hagstrom@gp.se